

Чого синичка повеселішала

Юрій Ярмиш

Рано-вранці Синичка прокинулась на гілці високого ясеня. Подивилась на снігові кучугури, на заячі сліди біля старого пенька. І раптом... дзвінко заспівала.

Заспівала і здивувалася:

– Чого мені весело? Дерева ж іще чорні, зовсім голі, навіть торішнього жовтого листячка нема!

Пташка пурхнула з дупла й полетіла до знайомої горобини, де, вона знала, ще є ягоди. Вночі вітер позбивав їх з гілок, і тепер вони червоними жаринами горіли на снігу.

Синичка наїлася смачних ягідок і знов заспівала...

А тоді згадала, що радіти ще нема чого, і розвела крильцями:

– Чого ж мені весело? Вітер цілу ніч віяв, ягоди позбивав, кучугури під дерева насипав.

Синичка пурхнула на високу берізку, погойдалася на тонких гілочках. І... знов заспівала!

– Чого, чого мені так весело сьогодні? – дивувалася пташка. – Треба спитати когось!

І вона полетіла на лісову галявину, де птахи завжди збиралися обговорити останні лісові новини.

Сьогодні там був справжній пташиний базар. Усі дзвінко щебетали, свистіли, тьохкали й кружляли над чорною смужкою посеред білого снігу.

Наша Синичка глянула на смужку й теж зраділа:

– Тепер я знаю, знаю, чого мені весело! Сьогодні сонечко піднялося вище, і народилася чорна таловинка. Я навіть чую, як дзвенить під снігом маленький струмок. Незабаром весна, всюди буде гарно й весело!

І тоді Синичка знялася в небо й заспівала найкращу пісеньку, яку тільки знала:

– Цінь-цінь-цінь-цінь!